

τὸ ἐπικίνδυνον τῶν τεχνικῶν ἔργων καὶ τὰ παράπονα τῶν ἐργατῶν κλπ. Ἄλλην διέξοδον δὲν βλέπω εἰμὴ τὴν παρουσίαν δημοσιογράφων καὶ μηχανικῶν. Σπεύσατε, ἐνὸς μὲν εἶναι καιρὸς, καὶ διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου καὶ τὸ καλὸν τοῦ κ. Μαυρογορδάτου ὃν ἄλλοι ζημιοῦσι καὶ αὐτὸς ἀναγκάζεται νὰ ζημιώσῃ.

(ἀκολουθεῖ)

Περιπλανώμενος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὴν χολέραν ἂν δὲν μᾶς φέρουν ἡ Μανσούρα καὶ ἡ Δαμιέττι, θὰ τὴν φέρουν βεβαίως τὰ ξενοδοχεῖά μας. Ἀκούομεν παράπονα πολλῶν οἷτινες ἅμα δειπνήσουν εἰς πολλὰ τῶν ἐστιατορίων—ἡ λέξις μόνον τὰ ἐμάρανε—ἀμέσως καὶ ἀπὸ κοψίματα καταλαμβάνονται. Ἀντιστρόφως ἀντίθετα πρὸς τὰς τιμὰς εἶνε ἡ τε ποσότης καὶ ἡ ποιότης. Αὐτὸ τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς εἶνε ἐκ τῶν σπουδαιότερων καὶ ἐν Ἀθῆναις καὶ ἐν Ἑλλάδι. Ἀξίον ἐμβριθεῖς δι' ἄρθρων ἐπὶ ἄρθρων διαπραγματεύσεως. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως, ἀφοῦ ὑπάρχουν καὶ φόβοι χολέρας, ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας καταδικάζοντες αὐτὸν νὰ κατορθώσῃ νὰ φάγῃ εἰς ὅλα τὰ δευτέρας καὶ τρίτης τάξεως ξενοδοχεῖα, ἂν καὶ εἰς τὰ πρώτης ἐνίοτε τρώγῃ, κάνεις ἀστακὸν δύο ἡμερῶν, καὶ εἰς ὅποιον ξενοδοχεῖον τὸν καταλάβῃ κόψιμον, νὰ τὸ κλείσῃ δίχως ἄλλο. Ἄς λάβῃ ἐπικυρόους καὶ ἄλλους στομάχους τῆς ἐπιστοσύνης του, διὰ νὰ τελειώσῃ ταχύτερα ἢ ἐπιθεώρηται.

Φαίνεται ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Βακοφίων δὲν βαίνουν τριανταφυλλένια. Ἰσως μάλιστα ἀπειλεῖται καὶ διακοπὴ ἐργασιῶν καὶ διάλυσις ἁπλῆτος. Οἱ Τοῦρκοι ἐγείρουν πολλὰς ἀπαιτήσεις· οἱ δὲ ἡμέτεροι ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ ἀνθρώπους καλῶς εἰδότες τὰ πράγματα καὶ μάλιστα ἐκ τῶν πρώην δούλων ἐπαρχίων.

Ὁ ἀξιότιμος ἐφέτης κ. **Α. Θεοδωρίδης** ἀξιεπαίνους λίαν καὶ ἐπιμελῶς καταγινόμενος ἀπὸ τινος μὲ τὰ οἰκονομικά τοῦ κράτους ἐξέδωκε *Μελέτην* ἐπὶ τοῦ ἰταλικοῦ νόμου περὶ τῆς φορολογίας τοῦ κινητοῦ πλούτου, παρέχων οὕτω σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὸν τόπον του καὶ γενόμενος ἀφορμὴ νέων προσπαθειῶν πρὸς μετακίνησιν τῶν φορολογικῶν βαρῶν καὶ ἐπὶ τὴν πλουτοκρατίαν τοῦ τόπου μας, εἰς ἣν ὁ κ. Τρικούπης ἤνοιξεν ἐλεύθερον στάδιον τοῦ πλουτισμοῦ καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, κηρύξας αὐτοῦ· ἀσυνδότης! Ἐν καιρῷ θέλομεν προῶν εἰς ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Θεοδωρίδου.

Μακρὰν ἐπιστολὴν μᾶς ἔστειλεν ἀπὸ τὰς φυλακὰς Κόκλα, παραπονετικὴν, πικράν, συνοψίζουσαν τὰ παράπονα καὶ τὰς πικρίας διακοσίων ὄλων φυλακισμένων. Δὲν εἶνε ἀσυνήθης εἰς τὰς ἀκοάς μας τοιαύτη φωνὴ ἐκεῖθεν, ἐνθα τὸ εὐτυχὲς συμφέρον καὶ ἡ κατάχρησις, ὠφελοῦμενα ἐκ τῆς θέσεως τῶν δυστυχῶν ἐκείνων τῶν τιμωρουμένων καὶ ἀνυπερασπίστων, εὐρίσκει τότῃ εὐρὺ στάδιον ἐνεργείας. Καὶ δὲν εἶνε ἀορίστων μεμφιμοιριῶν φωνή, ἀλλὰ θετικῶν, μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας ἐκτεθειμένων παραπόνων ἐναντίον τοῦ ἐπιστάτου αὐτῶν Κώστα ἢ Μπαρμπάκωστα, διὰ τὴν ἀκούραστον φορολογικὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖ ἐπὶ παντός

εἶδους προμηθείας τῶν φυλακισμένων, ἐκείνων μάλιστα αἷτινες ὀφείλονται εἰς τὴν ἀρωγὴν καὶ πρόνοιαν τοῦ Συλλόγου Παρνασσῶ. Ἀπὸ τὸ συστάσιον, γράφουν, ποῦ μᾶς στέλλεται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου, ξεδιζιλέγει τὰ καλλίτερα κομμάτια, καὶ ἡ ἄψυτον ἢ ψημένον μᾶς τὸ δίνει, ἐλαττόνει πάντοτε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὰς μερίδας μας, ὥστε ἐπὶ 3 ἡμέρας βλέποντες μὴ ἐπαρκοῦν τὸ φαγητόν, ἀπεποιήθημεν καὶ νὰ μαγειρέψωμεν καὶ νὰ φάγωμεν. Φαντασθῆτε ἀπεργίαν... στομάχων! Ἐπειτα ἔρχονται καυσόξυλα ἀπὸ 40 ὀκάδων, αἱ ὁποῖαι χορηγοῦνται, ὁ οἰκονομολόγος ἐπιστάτης παροῦσιάζει μόνον 12 ὀκάδες, ὥστε τοῦ ἑκάμεν ἅπαξ πικράν δι' αὐτὸ παρατήρησιν ὁ ἀρχιφυλάξ ἀνθυπολοχαγός. Εἰς τοὺς ἐξεργασμένους ἐκ τῶν φυλακῶν ἐξασκεῖ φοβεράν φορολογίαν, καὶ δι' ἄλλων παντοίων μέσων καταθλίβει αὐτοὺς ἰδιοτελῶς, κακεντρεχῶς, καὶ ἀναιδῶς, κατὰ τὴν ἐπιστολὴν τῶν φυλακισμένων, ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν λησμονοῦσιν ἐντοσούτῳ νὰ ἐκφράσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Παρνασσὸν διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν πρόνοιαν καὶ ἀρωγὴν του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ὁδύνην των διὰ τὰ ἀνωτέρω βάσανά των. Πρὸ τεινῶν σωρῶν αἰτιάσεων δὲν πιστεύομεν νὰ μείνωσιν ἀπαθείς καὶ αἱ ἀρμόδιοι ἀρχαὶ καὶ ὁ Σύλλογος, οὐτινος τόσῳ ἀναιδῶς κατεϊρωνεύεται ἡ φιλανθρωπία ὑπὸ τῆς διαφθορᾶς.

Καὶ δύο ἐρωτικὰ εἰδύλλια τῆς Ἀρτῆς:

Ὁ Κύριος: Δεῖνα ἀπήγαγεν ἐκουσίως τὴν νεάνιδα Τάδε. Ἐκεῖνη δὲ φοβουμένη τὸν ζωκρὸν ἐραστὴν της—ἔτσι μᾶς τὸ γράφουν—συμπαρέλαβε καὶ τὴν ὑπηρετρίαν της ποῦ τὴν ἔλεγον Ἀννιώ, καὶ ἦτο πολὺ ὠραιότερα τῆς Κυρίας. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς ἐρωτικῆς φωλεᾶς των ὑπαιστέρεται τρίτος, ἔτι ζωηρότερος, ζητῶν... μερτικό· ὁ ζωκρὸς ἀντίσσειται, στενοχωρεῖται, ἀλλ' ὁ ζωηρότερος ἐπιμένει, ὁ ζωκρὸς ὑποκύπτει, καὶ ἰδοὺ ἡ ὑπηρετρία κληρὸς τῷ τρίτῳ. Καὶ ἀφοῦ ἐτέρπησαν εἰκοσιτετραῶρον φιλότῃ καὶ εὐνῇ, ἀπέστειλαν τὰ ἡμίση των εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ζητήσωσι ταῦτα ἀργότερον, καὶ μὲ ὅλο τὸ ραχάτι των, ὡς νομίμους συζύγους! Δὲν γνωρίζομεν ἂν τὸ ραχάτι αὐτὸ ἐπέδρασε καὶ ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀρμυδίων ἀρχῶν.

Ἡ δευτέρα ἀπαγωγὴ εἶνε λιγὰκι πεζή, καὶ τι ἀμφίβιον, εἶνε καὶ δὲν εἶνε ἀπαγωγὴ, ἀφοῦ εἶνε πρῶτον, ἐκουσία, καὶ δευτέρον τῇ συγκαταθέσει τοῦ πατρὸς, μόνον δὲ τῆς μητρὸς τῇ ἀγνοίᾳ.

Ἐν Ἀρτῇ πρὸ ἐπτὰ ἡμερῶν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐγκαθίδρυσις τοῦ νέου δημάρχου Ἀρτῆς κ. Ἰωάννου Καραπάνου, προτείναντος ὡς ἀστυνομὸν τῆς πόλεως τὸν κ. Ντελήμπα-νῆν. Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ εὐκαιρίᾳ ὁ ἡμέτερος ἐξ Ἀρτῆς ἀνταποκριτὴς μᾶς ἀναγράφει τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας ἐργασίας, τῆς ὁποίας παρὰ τῶν ἀνωτέρω δύο ἀρχόντων προσδοκᾷ ἡ πόλις, πολλὰ καὶ ποικίλα πάσχουσα, ἐλλείψει ὁδῶν, εὐρυχωρίας, φωτισμοῦ, καθαριότητος, καὶ πληθυσμῶν ἀδεσπῶτων κυνῶν καὶ χοίρων.

Ὁ ἐν Πειραιεὶ Κ. Δημοσθένης Γρηγοράς ἀναγγέλλει τὴν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου ἐκδοσιν αὐτόθι καθημερινῆς ἐφημερίδος πολιτικῆς καὶ ἐμπορικῆς ὑπὸ τὸν τίτλον **Ἀστήρ**, μετ' ἐμπορικοῦ καὶ χρηματιστικοῦ δελτίου ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος, ὑπὸ εἰδικῷ ἀνδρὶ γαρρομένου. Πρὸς ἀνετωτέραν δὲ ἐπιστολὴν τοῦ ἀστέρος του ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ

ορίζοντι καὶ τυπογραφείων νέον καὶ πλήρες ἐν Πειραιεὶ κατήρτισεν ὁ κ. Γρηγοράς, εἰς ὃν εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν ἐν τῷ ἔργῳ του.

Ζευγαρωμένα εἰς ἐρατεινόν, ὑπὸ ἐποψίν ἐκτυπώσεως, σύμπλεγμα ἐξήλθον μαζὴ τὰ δύο μαγιάπριλα φυλλάδια τοῦ **Ἀττικοῦ Μουσείου**, εἰκονογραφημένου περιοδικοῦ, ἀκριβοῦ διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅπερ ἐν τούτῃ προθυμία καὶ ἐπιμονῇ ἀνέλαβε νὰ ἐκδίδῃ ὁ κ. Ν. Ἰγγλέσης. Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἡ ἐν γένει φιλοκαλία τῆς ἐκτυπώσεως ἀλλὰ καὶ τῶν εἰκόνων ἡ ἐκλογὴ ὅχι μόνον διεθνούς ἐνδιαφέροντος, ὡς αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν στέφιν τοῦ Τσάρου, ἢ τῆς Σάρρας Βερνάρ, καὶ ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τοπικοῦ ἔτι, ὡς ἡ τῶν ἐαρεινῶν ἐν Φαλήρῳ τελεσθεισῶν ἵπποδρομιῶν, ἡ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Κοραΐ. Ἀλλὰ καὶ ἡ λοιπὴ ὕλη εὐχάριστος καὶ εὐκολοχώ-νευτος εἶνε, ἀποτελουμένη ἐκ συντόμων μελετῶν, διηγημάτων, περιγραφῶν, ποιημάτων, ἐν οἷς τρυφερόν δημῶδες τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου, ἀρμονικὸν μικρὸν ἐλεγείον τοῦ κ. Κόκκου εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ ἀτυχοῦς Στρατουδάκη, ὕστερον ἀπὸ μίαν περιπαθὴ νεκρολογία διὰ τὸν ἴδιον. Εὐχόμεθα λοιπὸν νὰ προοδεύσῃ ἡ φιλόμουσος ἐπιχείρησις, καὶ νὰ μὴ πάγῃ χαμένη τούτῃ φροντίς καὶ φιλοκαλία καὶ τόσαι ἐλπίδες τοῦ κ. Ἰγγλέση.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ὁ κήπος τοῦ Ἀπόλλωνος

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων συμβούλων καὶ δημοτικῶν παρέρδρων εἶδ' αὖ μετ' ἐκπλήξεως καὶ δύο ὀνόματα τῶν δύο Χαδζιδημητρίου, πατρὸς καὶ υἱοῦ. Ἐνόμιζα ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὸ κακὸ τοῦ κάμνουν εἰς τὸν δῆμον, προσεκτείνοντες τὴν γαστέρα τοῦ κήπου των ἐπὶ τῆς μόνῃς πρὸς περίπατον ὁδοῦ, τῆς παρλισιᾶς, ὅπου ἐνεκα αὐτῶν λειποθυμεῖ, ἀσφυκτιᾷ, κινδυνεύει νὰ σκυτωθῇ, ξυλοκοπεῖται ὁ κόσμος, αἱ δὲ ἀμαξαὶ διχτρέχουν τόσον κίνδυνον, καὶ γνωρίζω ὅτι ὁ δῆμος τοὺς προσέφερε 15000 δὶνὰ νὰ κοπῇ ἡ ψωρογωνιὰ ἐκεῖνη καὶ νὰ ν' ἀναπνεύσῃ ὁ κόσμος, αὐτοὶ δὲ ζητούσαν 50,000, λογαριάζοντες κάθε ἀγλαδιὰ ἴσον μὲ πέντε χιλιάδες, ἐνόμισα ὅτι δὲν θὰ τολμήσουν νὰ βγάλουν κάλπη, διότι γνωρίζω ὅτι καὶ οἱ δύο εἶνε φιλότιμοι, καὶ ἀφοῦ ἀπαξ ἀντιστρατεύονται τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου καὶ ἐννοοῦσαν νὰ κερδοσκοπίσουν τόσον χονδρὰ, τοῦλάχιστον θὰ ἄφιναν εἰς ἄλλους νὰ φροντίσουν διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου. Καὶ ἔπειτα ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν νὰ διεκδικήσουν δικὰ τοὺς συμφέροντα δὲν πρέπει νὰ ζητοῦν νὰ ἀντιπροσωπεύουν τὸν δῆμον. Ἀλλ' ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν αἰσχύνονται, τοῦλάχιστον οἱ ἐκλογεῖς δὲν πρέπει νὰ περάσουν διὰ βλάκας καὶ ν' ἀφήσουν τοὺς προζένους τῶν Ἀντιλλῶν νὰ ἐπιθεωροῦν τὰ προζενεῖά των εὐεργετοῦντες οὕτω καὶ τοὺς πολυαρίθμους ὑπηκόους των.

Δέξασθε, κ. συντάκτα, τὴν ὑπόληψιν ἣν ἔχω πρὸς ὑμᾶς.

Ἔνας μὴ κουτὸς ἐκλογεὺς

ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΕΡΓΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΕΘΟΡΙΟΙΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἄρτα, 9 Ἰουλίου.

Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως τί πρὸ ἔτους σχεδὸν εἶχε συμβῇ εἰς Θεσσαλίαν καὶ πόσον ἐφιγυράρισεν ὁ ὑπουργὸς τῶν στρα-

τιωτικῶν διὰ τὰς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐκδοθείσας διαταγὰς πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν δικαίων τῆς Ἑλλάδος ἐν Ζορμπᾷ, καὶ ὅτι ὁ ἀναχωρήσας λόχος, ἀνεχώρησεν ἐπευστμένως ἐξ Ἀθηνῶν δι' ἐνταῦθα ἵνα κατασκευάσῃ ἀμυντικὰ ἔργα πρὸς ἀπώκρουσιν πάσης ἐκ μέρους τοῦ γείτονος Κράτους ἐνδεχομένης προσβολῆς. Τὰ ἔργα ταῦτα ἀρξάμενα ὑπὸ τῆς ἐπιβλεψίν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου τοῦ μηχανικοῦ κ. Χρυσοβέργη, ὅστις ἐκτὸς τῶν ἀνδρῶν τοῦ λόχου εἶχε προστάξει καὶ πολίτας διὰ τὸ κατεπεῖγον, καὶ διότι πάντοτε ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον «μιά μέρα εἰν τὸ θαῦμα, καὶ ἄλλη μὴ τὸ παραθαῦμα», εἰσέτι δὲν ἐπεραιώθησαν, αἱ δὲ ἐξοδευθεῖται 9,75 2/20 χιλιάδες δραχμαὶ ἐκ τοῦ εὐπόρου δημοσίου ταμείου χαιρετώσι καὶ ἄλλας πολλὰς οὔτε πῶς ἐξοδευθήσαν, καθόσον εἰν εἰσέτι τὰ ἔργα δὲν κατεστράφησαν ἐντελῶς, καὶ ἐὰν μείνωσι ἀτελεῖ, ὁ ἐπόμενος χειμὼν θὰ κάμῃ τὸ χρέος του.

Λυπηρὸν τῇ ἀληθείᾳ νὰ μὴ γένηται οὐδὲν σωστὸν ἐν Ἑλλάδι, καὶ νὰ δίδωμεν τὸ δικαίωμα εἰς τινὰς νὰ ἀποκαλῶσιν τὸ ἔθνος μας χαρτοδασίλειον, διότι πλείσται διαταγαὶ ἐκδίδονται οὐδεμία δ' ἐπιτελεῖται.

Τὰ δύο ἡμιτελῆ προχώματα, κατασκευασθέντα ἐπὶ τῆς σειρᾶς τοῦ Πετροβουνίου, τὸ μὲν ἀριστερὰ τοῦ ἀμυντικοῦ στρατῶνος, τὸ δὲ ἀκριβῶς ἀνωθι τοῦ χωρίου Λυμάνι εἶναι τεχνικώτατα, διασταυροῦντα τὰ πυρὰ καὶ ὀπλιζόμενα δι' ἐξ πυροβόλων ἐκάστου, δύνανται ν' ἀντιμετωπίσωσι τὸν ἐχθρὸν μακρὰν, ν' ἀποκρούσωσιν πᾶσαν προσβολὴν τῇ βοήθειᾳ πεζικοῦ καὶ νὰ διευκολύνωσιν τὴν διάβασιν τοῦ Ἀράχθου ἐκ μέρους τῶν ἡμετέρων, ἐμποδίσωσι δ' αὐτὴν ἐὰν γένη ἐκ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ καὶ ἑτέρον δεξιᾷ τοῦ χωρίου Πέτα καὶ ἀνωθι τῆς μονῆς φανερωμένης ἀλλὰ μόλις ἤρξατο βαρυνθέντες τὸ ἄφησαν.

Ἀλλὰ πότε τὰ ἔργα ταῦτα θὰ περαιωθῶσι; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ὅταν συμβῇ ἄλλιν ρῆξις καὶ ἐπικεῖται φόβος εἰσβολῆς καὶ πάντοτε κατόπιν ἐρωτῆς, τότε καὶ μόνον θὰ ἐξυπνώμεν.

Ἀλλὰ φίλε μου ἐπίτρεψέ μοι καὶ πρὶν ἢ περαιώσω τὴν παροῦσάν μου καλὸν θεωρῶ νὰ σᾶς γράψω καὶ περὶ τοῦ ἐνταῦθα ἐπαρχιακοῦ ταμείου ὃν κατατρώγουσιν αἱ κακαὶ γλῶσσαι. Λέγουσιν ὅτι οὗτος ἔχει συντροφιά μὲ τινὰς ἐβραίους ἀργυραμοιβοὺς καὶ τινὰ χριστιανὸν Παρνάρην ὀνόματι καὶ ἐξαργυρώνουσιν τὰ χαρτονομίσματα τῆς Ἡπειροθεσσαλίας καὶ τὰ ἀργυρὰ πεντόδραχμα ὀφειλόμενοι οὐκ ὀλίγον, διότι ἂν δώσῃ εἰς πληρωμὰς ἐν πεντόδραχμον θὰ τὰ δώσῃ ὅσον ἡ ἀξία του διὰ δραχμῶν πέντε, ἐνῶ τὸ ἐξαργυρώνει εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ χαλκοῦ μὲ δραχμὰς 6,30)00 ἐπίσης καὶ τὰ τῆς Ἡπειροθεσσαλίας, ἀντὶ νὰ δώσῃ ὡς ὀφείλει χαρτονομίσματα ἢ ἀργυρὸν δίδει χαλκόν, καὶ ἰδοὺ ἡ ὠφέλεια εἰς μάτην οἱ δυστυχεῖς βοῶσιν. Τοῦτ' αὐτὸ ἔπραξαν καὶ ὅτε ἐπέμφθησαν 20 πρᾶγκα χρυσά.

Εἰς τὴν ἀγορὰν χαλκὸν δὲν δύναται τίς νὰ εὕρῃ, ἡ ἑταιρεία ἀμέσως τὸν συνάζει. Το νόστιμον εἶναι ὅτι ἐνῶ κατὰ τὴν συνθήκην τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς Προνομιοῦχος Τραπεζῆς τὸ τελωνεῖον καὶ ἐν γένει τὰ δημόσια ταμεία δὲν πρέπει οὔτε νὰ δέχωνται οὔτε νὰ δίδωσιν χαρτονομίσματα ἄλλων τραπεζῶν, ὁ κύριος ταμίας Ἄρτης δὲν πέρνει μὲν, ἀλλὰ δίδει τοιαῦτα εἰς τὰς πληρωμὰς του. Ἡ Νομαρχία καὶ τι εἶχε ἐνεργήσῃ ἐπὶ διαμαρτυρήσει τῆς τραπέζης δι' ὁμοίαν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἐπῆγε εἰς τὰ πούρ σὺν ἄλλοις. Πρὸ μηνῶν ἐνεκα καταγγελιῶν πολλῶν, ὁ ταμίας εἶχε προκληθῇ εἰς Ἀθήνας, καὶ ἀντὶ νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὰς πράξεις του, ἐπιστρέφων, ἔφερεν καὶ διαταγὴν νὰ δίδῃ χαλκὸν εἰς πλῆ-

ρωμάς. Μὰ ποῦ εὐρίσκονται τόσα ἑκατομμύρια δεκάρες εἶναι ἀτελίωτες, πηγὴ ἀνεξάντλητος; καὶ τοῦτο στὸ βεβαιῶ διότι ἐνῷ αἱ εἰσπράξεις γίνονται ἐνταῦθα διὰ χαρτίων ἢ ἀργυρῶν νομισμάτων, σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, ἡ Κυβέρνησις πάντοτε στέλλει χρήματα εἰς πεντόφραγκα ἀργυρᾶ. Λοιπὸν;

"Αραχθος.

Η ΧΟΛΕΡΑ

Εἰς πολυανθρώπους πόλεις, ἐν αἷς μάλιστα ὑπάρχουν χιλιάδες πτωχῶν οἰκογενειῶν, αἱ φρόνιμοι Κυβερνήσεις, νομίζουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπουν, ὅπως ἔρχονται ἐξ ἐπιχολέρων μερῶν, ἔστω καὶ μετὰ τὴν κάθαρσίν των, πρόσφυγες, οὐδὲ σχηματίζουν εἰς τὰ πρόθυρα τῶν πόλεων τούτων λοιμοκαθαρτήρια, διότι ἀναλαμβάνουν μεγάλην εὐθύνην.

Τοὺς πρόσφυγας τούτους μετὰ τὴν κάθαρσίν των μεταφέρουν δι' εἰδικῶν ἀτμοπλοίων καὶ τοποθετοῦν κατὰ τμήματα εἰς μέρη παράλιξι ὀλιγοκατοίκητα, καὶ μάλιστα ὅταν ᾔνε θερος, καθ' ὃ προτιμῶνται αἱ ἐξοχαὶ τῶν πόλεων, φροντίζοντες συγχρόνως νὰ χορηγῶσιν αὐτοῖς πᾶν τὸ ἀναγκαίον.

Τῶν φρονίμων ὀλίγα... Μᾶς ἀρκεῖ ὁ τύφος, ὁ ὁποῖος ἐθέριτε προδιετία χιλιάδας συμπολιτῶν μας· ἀρκεῖ ἡ ὀφθαλμία κατόπιν ἐν Πειραιεὶ καὶ Ἀθήναις ἐνεκα τῶν ἐξ Αἰγύπτου προσφύγων, οὓς συνεσώρευσεν ἐνταῦθα, ἀντὶ νὰ τοὺς σκορπίσῃ, ἐντὸς τοῦ Κράτους, ἡ κυβερνητικὴ ἀπρονουσία — μᾶς ἀρκεῖ ἡ εὐλογία τὴν ὁποῖαν κατέστησεν ἐνδημικὴν ἡ γενικὴ ἀπροβλεψία. — "Ἦδη ἐπαπειλούμεθα καὶ ἀπὸ χολέραν!

Προσεῖχτε πολὺ, διότι ἡ ἀπανθρωπία καὶ ἡ τύφλωσίς σας ἐπλήρωσε τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς μέχρι στεφάνης. Προσεῖχτε πολὺ μὴ συμβῇ ὅ,τι εἰς Σύρον κατὰ τὸ 1865, ὅτε ἐγερθέντες οἱ κάτοικοι, **καλῶς ποιήσαντες**, δὲν ἐδέχθησαν τοὺς ἐκ μολυντικῶν μερῶν ἀφίχθοντας καὶ τότε

μόνον ἡ Κυβέρνησις ἀνοίξε τὰ στραβά της, τοὺς ἐτοποθέτησε τοὺς πρόσφυγας, ὅπου ἔπρεπε, τοὺς παρήξεν ὅλα τὰ μέσα καὶ οὕτω ἀπεφύγομεν τὸ κακόν.

"Ἄς τ' ἀνοίξῃ λοιπὸν καὶ τώρα.

Φαλέξ.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ *)

I

Τὰ βλέπετε; εἶν' ἡ σποδὸς φυγόντος μεγαλείου·
Εἶναι μνημεῖα ἱερὰ καὶ δόξα τεθαμμένη·
Μαρτύρια πιστότατα τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου·
Σοφία ἀνατείλασα ἀρχαία, κεκρυμμένη.
Εἶν' ἡ διάνοια αὐτὰ, τὸ πνεῦμα τῶν προγόνων·
Τὸ δὲ ὥραϊον καὶ καλὸν ἐνθάδε εἶχε θρόνον.

Τί κόσμος μέγας! Φῶς λαμπρὸν στήν κτίσιν πελαγίζει,
Σοὶ ἀνυψοὶ τὸ φρόνημα καὶ τέρπει τὴν καρδίαν.
"Ἐκαστον τρίμμ' ἀγάλματος καὶ λίθου ἐνθυμίζει
Καὶ παρελθούσαν εὐκλειαν καὶ τρομερὰν δουλείαν.
Τῷ ὄντι τ' ἄψυχα αὐτὰ λαλοῦσι μ' εὐγλωττίαν,
Καὶ δίδουσιν, ὡς ἔδωκαν, ἡμῖν ἀθανασίαν.

Κλίνομεν γόνυ πρὸ αὐτῶν. Τελέσωμεν θυσίαν
Εἰς πνεῦμα, εἰς διάνοιαν, εἰς τέχνην, στὸ ὥραϊον·
Εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ καλοῦ, προσφέρωμεν λατρείαν·
Τὸν κόσμον χαιρετίζωμεν τὸν μέγαν, τὸν ἀρχαῖον.
Οὕτως ποτε μᾶς ἤγαγεν εἰς δόξαν οὐρανίαν
Καὶ τέως πάλιν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν τυραννίαν.

(*) Τὸ ποίημα τοῦτο ἀπηγγέλθη κατὰ τὸ δοθὲν ἐν Ὀλυμπίαις τὴν 24 Μαΐου ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων συμπόσιον.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 503)

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν δεκατὴν πρωϊνὴν ὥραν ὄχημά τι ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἄμαξ κυρίου τινος ἔστη ἔμπροσθεν τῆς κιγκλιωτῆς θύρας τοῦ οἰκήματος.

"Ἀνθρωπός, ὅστις ἐφαίνετο ἐξήκοντα πέντε ἢ ἑβδομήκοντα ἐτῶν κατελθὼν τοῦ ὀχήματος ἔκρουσε τὴν μικρὰν θύραν τοῦ οἰκήματος.

— Δέχεται ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαῖζ; ἡρώτησε τὸν ὑπρέτην ὅστις ἦλθε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Νὰ τοῦ ἐγχειρίσῃτε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

Ὁ ὑπρέτης ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον:

Διδάκτωρ **Σαρδονῶ**

ιατρός φρενολόγος

Καὶ εἰσελθὼν ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τὴν Ζεννὺ λέγων αὐτῇ νὰ φέρῃ αὐτὸ εἰς τὸν κ. βαρόνον, ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν θύραν ἀνέμενε τὸν διδάκτορα ἵνα τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ὁ βαρόνος ἐφάνη σχεδὸν πάραυτα ἐκπεπληγμένος, ἀνήσυχος.

"Ἐπειδὴ ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἔμεινεν ἀνοικτὴ, ἡδύνατό τις νὰ ἴδῃ τὴν Ἀγγλίδαν καὶ τὸν ὑπρέτην ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τείνοντας τὸ οὖς. Ὁ βαρόνος ἔμελλε νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

— Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον τοῦτον, κ. βαρόνε, εἶπεν ὁ ἱατρός· ἕκαστος μπορεῖ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι μέλλω νὰ σᾶς εἶπω. Ἐν πρώτοις παρακαλῶ νὰ μὴ ἐκπλαγῇτε διὰ τὴν ἐδῶ παρυστιάν μου, ἥτις δὲν προσεκλήθη. Ἐκ τοῦ ἐπισκεπτηρίου μου θὰ ἐμάθατε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ιδιότητά μου ὡς ἱατροῦ φρενολόγου γνωστοῦ ἐν πάσῃ τῇ Εὐρώπῃ, ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔχοντος ἐν Ὠτέιλ φρενοκομεῖον.

"Ἐγράψατε εἰς τὸν κ. "Εδδισσον τοῦ οἴκου Κόλλιν "Εδδισσον, Κάππερ καὶ Σα ἐν Λιβερπούλῃ περὶ νεαρᾶς γυναικὸς ἀνεψιάς τοῦ κ. "Εδδισσον, ἥτις ἀπώλεσεν αἵφνης τὸ λογικόν;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἤνοιξαν τέλοι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βαρόνου, ὅστις ἀνεγνώρισε τὸν Βλαιρῶ, μὴ ἔχοντα πλέον οὔτε τὴν αὐτὴν μορφήν, οὔτε τὴν αὐτὴν φωνήν.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἀπῆντησεν.